

Nr 378.

Av herr **Hæggblom**, med förslag till lag om ändring i 3 § lagen om rätt till fiske.

I fiskekommitténs betänkande med förslag till lag om rätt till fiske m. m. återges bl. a. de erfarenheter, som kammarrådet Dufwa år 1911 vunnit vid sammanträden med ortsbefolkningen i Blekinge län i syfte att undersöka fiskerättsförhållandena därstädes. Av den lämnade redogörelsen framgår att särskilt fisket efter ål bedrevs längs hela Blekingekusten. Detta värdefulla fiske förekommer fortfarande såsom skattlagda ålfisken, såsom strandägarna själva tillkommande fisken, emellanåt utarrenderade sådana eller såsom från fastigheter friköpta fisken.

Det här ifrågavarande ålfisket har sedan länge bedrivits i form av fasta fisken, som ofta sträcka sig från stranden ut i allmänt vatten. I detta hänseende ha förhållandena vid Blekinge södra kust varit likartade med dem vid länets ostkust liksom vid Skånes ost- och sydkust, där ål-hommor, ålbottengarn och andra fasta fiskredskap också förekommit.

I lagförslaget enligt Kungl. Maj:ts proposition nr 60 till 1950 års riksdag hade beträffande fasta-fiske-förhållandena föreslagits, att beträffande rätten att utsträcka fasta fisken i allmänt vatten skulle andra regler gälla vid Blekinge ostkust än vid Blekinge sydkust och vid Skånes ost- och sydkust. Förslaget innehöll därutinnan följande.

Inom vissa områden vid landets östra kust, bl. a. vid Blekinge läns östra kust norr om Torhamns udde, skulle enligt 3 § innehavare av enskild fiskerätt även utan myndighets tillstånd få sträcka fast redskap från det enskilda vattnet vidare ut i allmänt vatten inom vissa i lagförslaget angivna gränser. 3 § omfattade däremot icke södra kusten av Blekinge samt östra och södra kusten av Skåne. För utsträckning av fasta redskap i allmänt vatten inom dessa kustområden skulle krävas tillstånd av myndighet.

Beträffande den i 3 § i lagförslaget omnämnda tillståndsfria utsträckningsrätten förekommo rörande det här ifrågavarande kustområdet — Blekinge östra och södra kuster samt Skånes östra och södra kuster — två typer av motioner vid 1950 års riksdag. I förhållande till Kungl. Maj:ts förslag inneburo yrkandena enligt den ena typen av motioner en utsträckning av 3 § att gälla större områden och enligt den andra en inskränkning att gälla mindre områden.

De yrkanden, som motionsvis framfördes, att utsträcka 3 § att omfatta jämväl Skånes ost- och sydkust, godkändes av riksdagen. Yrkandet om

att utsträcka 3 § att omfatta Blekinge sydkust blev däremot ogillat. Det samma blev fallet beträffande yrkandet om att 3 § icke skulle omfatta Blekinge ostkust. Riksdagens beslut innebär, att 3 § omfattar Blekinge ostkust samt Skånes ost- och sydkust men däremot icke den mellan dessa kustområden belägna Blekinge sydkust.

Det motionsvis framförda förslaget, att 3 § icke skulle omfatta Blekinge ostkust, var motiverat bl. a. med att fiskerättsförhållandena av historiska skäl kommit att utveckla sig på likartat sätt efter hela kusten av Blekinge och Skåne. Då enligt Kungl. Maj:ts förslag 3 § icke skulle gälla Skånekusten och södra Blekingekusten, talade enligt motionärernas mening rättviseskäl för att 3 § icke heller borde omfatta återstoden av Blekingekusten, nämligen ostkusten.

Även andra skäl än av de ifrågavarande motionärerna åberopade rättviseskäl tala emellertid starkt för att ensartade lagregler gälla för hela Skåne- och Blekingekusten.

De fasta ålfisken, som av ålder bedrivits i Blekinge av strandägare, fiskerättsinnehavare eller innehavare av skattlagda ålfisken, äro av betydande omfattning. De utgöra också en väsentlig inkomstkälla för de därav berörda fiskarna och för den industri, som vuxit upp för förädling och export av ålen.

I sin nuvarande utformning har lagen skapat en stark osäkerhetskänsla hos innehavare av fasta fisken. De anse att på dem lagts större krav än de kunna uppfylla om utredningar och bevisning för att övertyga myndigheterna om att deras fisken böra få bedrivas i fortsättningen såsom hittills. Till sin yttersta konsekvens skulle den nuvarande bestämmelsen, enligt en allmänt utbredd uppfattning i Blekinge, kunna åstadkomma mycket stora skador, om fasta ålfisken måste inskränkas eller helt nedläggas.

Starka skäl tala således för att i förevarande hänseende lagreglerna för Blekinge sydkust bli desamma som för länets ostkust liksom för Skånes ost- och sydkust.

Med åberopande av det anförda hemställes,

att riksdagen för sin del måtte antaga följande

Förslag

till lag om ändringar i 3 § av lagen om rätt till fiske den 1 december 1950 (nr 596).

Härigenom förordnas, att 3 § i lagen om rätt till fiske den 1 december 1950 erhåller ändrad lydelse på sätt nedan angives:

3 §.

Vid kusten av Norrbottens län, vid kusterna av Kalmar län söder om Kråkelund, vid kusterna av Blekinge län samt

vid Skånes östra och södra kuster må innehavare av enskild fiskerätt även utan myndighets tillstånd sträcka fast redskap från det enskilda fiskevattnet vidare ut i allmänt vatten, dock ej på större avstånd än tvåhundra meter från den stranden följande kurvan för högst tre meters djup vid fastlandet eller vid ö av minst etthundra meters längd.

Denna lag träder i kraft den 1 juli 1951.

Stockholm den 26 januari 1951.

Einar Hægglom.
